

— Да приготвятъ въ солдатекиѣ котли двоентъ запасъ храна.

Три часа слѣдъ прѣдаванетоъ, турцитѣ вече я получи-хъ, нощя тѣ спяхъ въ земляникитѣ и редутитѣ, а на су-тринята подѣ коивоя на българското ошълчение ги отпра-вихъ по далечъ, въ Габрово.

— Отпослѣ ний узнахме мжката, при Акъ-паша мжка нѣмаше! говоряхъ тѣ.

Уморенитѣ отъ бойтъ солдати безъ да лѣгнѣтъ да спятъ, приготвювахъ каша на турцитѣ, нашитѣ офицери расподѣлихъ турекитѣ при себе си и имъ оказахъ широ-ко гостопримество, нашитѣ са прибрахъ при генералитѣ. Нито единъ плѣнникъ не умрѣ на Шишка, въ Плевенъ тѣ умирахъ съ стотини.

— Ако поне десятата частъ таквазъ грижливостъ ни ерѣщне въ Россия, нашитѣ семейства ще да бѣдѣтъ спо-койни! говоряхъ тѣ.

— Глѣдайте, дѣца, турцитѣ сега ви са приятели! го-воряше Скобелевъ на солдатитѣ.

— Слушаме, ваше прѣвѣсходителство! отговаряхъ тѣ.

— Нѣма по-гольмъ позоръ, отколкото да биешъ лѣжа-щитѣ.... А тѣ сега сѣ нещастни, лѣжащи.... Така ли е?

— Точно така, ваше прѣвѣсходителство!

— Догдѣто тѣ имахъ пушки въ рѣцѣтъ си, слѣдуваше да ги истрѣбляваме; веднѣжъ тѣ обезоружжени, никой съ палець да не смѣй да ги закачи.... На бойовниитѣ солда-тинѣ е срамотно да оскѣрбява плѣнникѣтъ....

И дѣйствително, отношението на Скобелевекитѣ солда-ти къмъ тѣхъ бѣше искрено и задушѣвно.

Слѣдъ единъ день слѣдъ бойтъ въ далечността на Бал-канѣтъ, въ долината Казанлъкъ, въ двѣ шеренги са на-рѣдили легендарнитѣ солдати, на най легендарниитѣ отъ вождитѣ.... Одушевениитѣ, щастливиитѣ, като снѣлъ шап-ката, лѣтѣше покрай тѣхъ Скобелевъ.

— Отъ името на отечеството, благодаря ви братѣя! хвър-ляше имъ той своето поздравление.

— Урра! звучаше слѣдъ него и шапкитѣ хвърчахъ въ въздухѣтъ и въ очитѣ на тѣзи нови легионери на русскѣ-тъ цезарь, бѣше толкова любовъ и прѣданность, че у Ско-белева дълго, отпослѣ, са намирахъ сълзи на очитѣ.

Този моментъ, талантливийтъ В. В. Верещагинъ е из-бралъ за своята картина....

Отпослѣ вече въ Казанлъкъ азъ ерѣщнахъ Скобелева.